

சிலுவைப் பலியும் பூசைப்பலியும்

(- வந். பீட்டர் பிரான்சீஸ் - கும்பகோணம் மேற்றிராணியார், 1944)

தேவ ஆராதனை முறைப் பக்தி உலகெங்கும் பரவிச் செழித்திலங்க வேண்டுமென்பது திருச்சபையின் ஆவல். தேவ ஆராதனைச் சடங்குகளைக் கத்தோலிக்கர் யாவரும் ஆராய்ந்து அறிய வேண்டுமென்பது அதன் விருப்பம். இந்தத் தேவ ஆராதனைச் சடங்குகளில் அதிமுக்கியமாய் நடுநாயகமாக விளங்குவது திவ்விய பலிபூசையாம். அதுவே திருச்சபையின் உயிர். விசுவாசிகளின் சிறந்த செல்வம். எனவே, திவ்விய பலிபூசையை நிறைவேற்றும் குருவானவரோடு, விசுவாசிகள் ஒன்றித்து அதனைப் பரம பிதாவுக்கு ஒப்புக்கொடுப்பதே நியாயமாகும்.

திவ்விய பலி பூசையின் மகத்துவத்தைப் பற்றியும், அதனால் உண்டாகும் எண்ணிலடங்காத நன்மைகளைப் பற்றியும் பெரிய பிரபந்தங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் இங்கு அப்பலியைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்வது விசுவாசிகளுக்குப் பிரயோசனமாயிருக்குமெனக் கருதுகின்றோம்.

வேதத்திற்குப் பலி இன்றியமையாத அம்சமாகும். மனிதன் மட்டில் சர்வேசுரனுக்குள்ள பூரண அதிகாரத்தை அங்கீகரிக்கும் பொருட்டு, உலக ஆரம்பத்திலிருந்தே அவருக்கு பலி செலுத்தப்பட்டுவந்தது. ஆபேல், காயின், நோவே, மெல்கிசேதேக் பலி செலுத்தினார்களென்று வேதாகமத்தில் வாசிக்கின்றோம். தேவன் தாம் தெரிந்து கொண்ட இஸ்ராயேல் ஜனங்கள் தமக்கு எவ்விதமான பலிகள் ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டுமென்றும், அவைகள் எந்த ஒழுங்கில் செய்ய வேண்டுமென்றும் மோயீசன் வழியாய்க் கற்பித்தருளினார். இப்பலிகளெல்லாம் சேசு கிறீஸ்துநாதர் நிறைவேற்றவிருந்த திருப்பலியின் அடையாளங்களாக இருந்தன. சேசுவின் பலி துவங்கியதும், இப்பலிகள் பயனற்றுப்போயின. 'கிறீஸ்துநாதர் உலகத்தில் அவதாரமான போது சொல்லுவதாவது: நீர் பலியையும் நைவேத்தியத்தையும் விரும்பாமல் எனக்கோர் சரீரத்தைப் பொருத்தினீர். பாவத்திற்குப் பரிகாரமாக தகனப்பலிகள் உமக்குப் பிரியப்படவில்லை. அப்பொழுது என்னைக் குறித்து புத்தகத்தின்

ஆரம்பத்தில் எழுதியிருக்கிறதுபோல், 'சர்வேசுரா, உமது சித்தத்தின்படியே, இதோ வருகிறேன்" என்று சொன்னேன் என்றார்" (எபிரேயர்.10:5-7). ஆகையால் நமதாண்டவராகிய சேசு கிறீஸ்துநாதர் மனித சுவாவம் எடுத்த கணத்திலேயே தம்மைப் பரமபிதாவுக்கு ஏற்ற பலியாய் அளித்தார். கடைசியாய் திருச்சிலுவையில் தமது உதிரமெல்லாம் சிந்தி, ஜீவனையும் தந்து பிதாவுக்கு உகந்த உன்னதப் பலியானார். இப்புதிய ஏற்பாட்டின் பலியால் பழைய ஏற்பாட்டின் பலிகள் மாற்றப்பெற்றதோடு, முடிவும் அடைந்தன. மலக்கியாஸ் தீர்க்கதரிசி சொன்னதும் நிறைவேறியது. 'சூரியன் உதயம் தொட்டு அஸ்தமனம் பரியந்தம் நமது நாமகரணம் ஜனங்கள் மத்தியில் மகத்தானதாய் இருக்கும். எவ்விடத்திலும் பலியிடப்படும். நமது நாமத்திற்கு நிர்மலமானப் பலி நடந்து வருகிறது. ஏனெனில், நமது நாமம் ஜனங்களுக்குள் சிறந்த தாயிருக்கின்றது என்கிறார் சேனைகளின் ஆண்டவர்"(மலக்கியாஸ்.1:10-11) என்றபடி திவ்விய பலிபூசை பூலோக எத்திசையிலும் சதா நடந்து கொண்டு இருக்கிறது. திரிதெந்தீன் கூட்டமும் இதைப் பற்றி 'பூசைப்பலி உண்மையானப் பலி: கிறீஸ்துநாதர் கல்வாரி மலையில் தம்முயிரைப் பலியாகக் கொடுத்து ஏற்படுத்திய சிலுவையின் பலி இதனால் ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது." என்றும் 'சிலுவையில் சிந்தப்பட்ட இரத்தத்தின் பலன், பூசைப் பலியால், மனிதர் ஒவ்வொரு நாளும் கட்டிக்கொள்ளும் பாவங்களுக்குப் பரிகாரமாக ஒப்புக்கொடுக்கப்படுகின்றது" என்றும் வரையறுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றது.

ஆதலின், சிலுவைப்பலியும் பூசைப் பலியும் ஒன்றே. பலியாகும் பொருளும், பலியிடும் குருவும் நமதாண்டவராகிய சேசு கிறீஸ்துதான். பலி செய்யப்படும் விதத்தில்தான் வித்தியாசம். கல்வாரிமலையில் சேசு இரத்தம் சிந்தாது, தேவ வசீகர வார்த்தைகளால், சரீரத்திலிருந்து இரத்தம் பிரிக்கப்பட்டு ஞானவிதமாய்ப் பலியாகின்றார். சிலுவையில் சேசு தம்மை தனியாய் இருந்து பலியிட்டார். பலிபீடத்திலோ சேசு பிரதான குருவாயிருந்து, வேறொரு குருவை துணைக் கருவியாய்க் கொண்டு தம்மைப் பலியிடுகிறார். சிலுவையில் தமது சுயருபத்தில் பலியானார். பீடத்தில் அப்பத்தினுடையவும் இரக்கத்தினுடையவும் ரூபங்களில் பலியாகின்றார். சிலுவைப் பலியில் நமது இரட்சணயத்தை விலைகொடுத்து வாங்கினார். பூசையில் தாம் உதிரம் சிந்தி உயிரை அளித்துச் சம்பாதித்தப் பேறுபலன்களை ஒவ்வொரு விசுவாசியின் ஆத்தம

இரட்சண்யத்திற்காக பகிர்ந்துக் கொடுக்கிறார். சிலுவைப்பலி ஒரேயொரு தடவைதான் நடைபெற்றது: பூசையோ தினமும் நடைபெறுகின்றது. பூலோக முடிவு பரியந்தம் நடைபெறும். ஆகவே அதே சிலுவைப்பலி நமது ஒவ்வொருவருடையவும் ஆத்தும் இரட்சண்யத்திற்காக திரும்பவும் திரும்பவும் ஒப்புக்கொடுக்கப்படுகிறதுதான் திவ்விய பலிபூசையாகும்.

திவ்விய பலிபூசையை விட மேலான பலியும் கிடையாது, பக்தி முயற்சியும் கிடையாது. சேசு கிறீஸ்துநாதரைத் தவிர்த்து மனிதர்களுக்கு வேறே இரட்சகர் இல்லையென்றால், திருப்பலிப்பூசையைத் தவிர்த்து பரம பிதாவுக்கு உகந்த பலி வேறெதுவுங் கிடையாது. மனிதர் மட்டில் கர்த்தருடைய அதிகாரத்தைக் காட்ட ஆராதனைப் பலியும், அவர் நமக்குச் செய்யும் உபகாரங்களுக்கு நன்றி செலுத்தத் தோத்திரப் பலியும், ஆண்டவருடைய கோபம் நீங்கவும் பாவி மனந்திரும்பவும் செய்யும் தகனப்பலியும், இகபர நன்மைகளடைய நாம் செய்யும் வரம் பெரும் பலியும் திவ்விய பலிப்பூசையில் அடங்கியிருக்கின்றன. சர்வேசுரனுக்கு ஏற்ற மகிமையும், புகழ்ச்சியும், ஆராதனையும் அளிக்க பலிப்பூசையைத் தவிர்த்து வேறெந்த வழியுமில்லை. அதே போல் மனிதனுக்கு வேண்டிய சகல நன்மைகளையும், வரங்களையும் அளிக்கப் பூசைப்பலியன்றி வேறொரு பக்தி முயற்சியும் கிடையாது. திவ்விய பலிப்பூசையில் தேவன் தம்மை முழுமையும் மனிதனுக்கு அளிக்கின்றார்: அதே போல மனிதனும் பலிப்பூசையில் சேசுவோடு தன்னை முழுவதும் ஆண்டவருக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறான். திவ்விய பலிப்பூசையே திருச்சபையின் பாதுகாவல். அதன் வெற்றிகளுக்கும், சந்தோஷத்திற்கும் அதுவே காரணம். பூவுலகம் அழியாமல் காப்பதும் அதுவே. ஜனசமூகத்திற்கும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இரட்சண்யமாயிருப்பதும் அதுவே. கிறீஸ்துநாதருடைய புண்ணியங்களின் சாரமும் அதுவே. அவர் போதித்த நற்போதகங்களின் சுருக்கமும் அதுவே. கிறீஸ்தவன் அநுசரிக்க வேண்டிய நல்லொழுக்கங்களையும், புண்ணியங்களையும் கற்பிக்கும் கல்விச்சாலையும் அதுவே. அப்போஸ்தலர்களும், வேதசாட்சிகளும், துதியரும், வேதபாரகரும், கன்னியரும், தபோதனரும், பரிசுத்த மேற்றிராணிமார்களும், பாப்புமார்களும், பரிசுத்தவான்களும் அனைவருமே, வீரியமும், அருஞ்செயற் பயிற்சியும்,

உடற்பயிற்சிசாலையும் அதுவே. ஒரே வார்த்தையில் கூறவேண்டுமானால், மனிதன் இப்புவலகில் பெரிதாய் மதிக்க வேண்டிய பொருள் பூசைப்பலியே.

அப்படியானால், பூசைக் காண உத்தமமான முறையாது? என நீங்கள் கேட்கலாம். பூசை நேரத்தில் ஜெபமாலை சொல்வதும், பக்திக்கடுத்த ஜெபங்களைச் சொல்வதும், நமதாண்டவராகிய சேசு கிரீஸ்துநாதருடைய ஜீவியத்தைப் பற்றியும் விசேஷமாய் அவருடைய பாடுகளைப் பற்றியும் தியானிப்பதும் நல்ல முறைகள்தான். ஆனால், அவை எல்லாவற்றையும்விட பூசைப்புத்தகத்தை உபயோகித்து, அதிலுள்ள அன்றன்றைய பூசைகளை வாசித்து, தியானித்து, குருவின் கைங்கரியத்தோடு ஒன்றித்து, கிரீஸ்துநாதரையும் அவரோடுகூட நம்மையும் பிதாவுக்குப் பலியாக ஒப்புக்கொடுப்பதே மிகவும் சிறந்த முறையாகும்.

ஏனெனில், பூசைப்பலி ஒரு சாதாரண ஜெபமன்று, பலியிடுதல் என்னும் புனிதமான ஓர் செய்கையாகும். இத்திரு அலுவலில் பலியிடும் குருவோடு நாம் எவ்வளவுக்கு ஒன்றித்திருக்கிறோமோ, அவ்வளவுக்குத்தான் நாம் அவ்வலுவலைச் செவ்வனே செய்தல் கூடும். அப்படியானால், பூசைப்பலியை ஒப்புக்கொடுக்கும் பிரதம குரு நமதாண்டவராகிய சேசு கிரீஸ்துநாதர்தான். அவருடன் ஒன்றித்து நாமும் பலியிடுவது நம் கடன். மெய்யான விசுவாசத்தால் ஏவப்பெற்று சேசு பிதாவுக்குத் தம்மை கல்வாரி மலையில் தகனப்பலியாக்கிக் கொண்டபோது, என்ன உணர்ச்சிகள், என்ன நோக்கங்கள் கொண்டிருந்தாரோ, அவற்றை நாமும் கொண்டிருப்பது அவசியம். அத்தகைய உன்னத உணர்ச்சிகளோடு நாம் பூசைக் காண வேண்டுமென்று திருச்சபையும் வற்புறுத்துகின்றது. பலிப்பூசையில் கிரீஸ்துநாதருக்குத் துணைக்கருவியாய் இருக்கும் குருவோடு நாம் ஒன்றித்திருக்க வேண்டும். மெய் மறை குருவானவர் கிரீஸ்துநாதருடைய ஞான அவயவங்களாகிய சகல விசுவாசிகள் பேராலும் பலியை ஒப்புக் கொடுக்கிறார் என்பதைக் கண்டுணர வேண்டும். மாசற்ற செம்மறிப்புருவையாகிய சேசு குருவின் தேவ வசீகர வார்த்தைகளால்தான் பீடத்தில் எழுந்தருளுகிறார் என்பது உண்மையே. ஆனால் அம்மாசற்ற செம்மறிப்புருவையைப் பலியாக்கும்பொழுது நாமும் அவருடன் ஒன்றித்து ஒரே ஆசை, ஒரே நோக்கம், ஒரே ஜெபத்தோடு பரம பிதாவுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறோம். ஏனெனில், 'சேசு திருச்சபையின் தலைவராகவும், தமது ஞான சரீரமாகிய

விசுவாசிகளின் தலையாகவுமிருந்து, சகல விசுவாசிகளையும், பாவிகளையும் பலவீனர்களையும் தம்மோடு ஒற்றுமைப்படுத்திக் கொண்டு பலியாகிறார்" என்று திருச்சபை கற்பிக்கின்றது. ஆதலால் நாமெல்லோரும் கிறீஸ்துநாதரின் இராஜரீக குருத்துவத்தில் சேர்ந்திருக்கிறோம். சேசுவின் வழியாய், சேசுவில் நாமும் இருந்து, சேசுவோடு நம்மையும் திருப்பலியாக்கிக் கொள்கிறோம் என்பதை நாம் கண்டுணர வேண்டும். எனவே, குருவானவரோடு அவர் சொல்லும் ஜெபங்களை நாம் சொல்வதும், அவர் செய்யும் செய்கைகளையும், சடங்குகளையும் நுட்பமாகக் கவனிப்பதும் அவசியம். குருவோடு நாம் எவ்வளவுக்கு ஒன்றித்திருக்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கு நாம் கிறீஸ்துநாதரோடு ஒன்றித்திருப்போம். அதற்குத் தகுந்தாற்போல் நமது பலியும் பிதாவுக்குப் பிரியமுள்ளதாகும். எனவே, பூசைப் புத்தகத்தைப் பின்பற்றிப் பூசை காண்பதே பூசை காணும் மிகச் சிறந்த முறையாகும்.